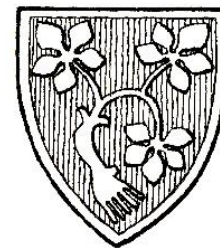

zprávy

roudnické farnosti

61. číslo – únor 2022

Úvodník

ZÁPIS ZE SYNODÁLNÍ SCHŮZKY 25. 1. 2022

Sešlo se nás 12. Vybrali jsme si tematické okruhy Naslouchání a Slavení. Propojili jsme je především tématem společné modlitby farnosti.

Jaký máme prostor si naslouchat a společně naslouchat Bohu?

Máme skupiny: děti, mládež, přípravy na svátosti, zpěvačky v Černoučku, Legio Mariae, společné čtení Bible (senioři), Klub neznabohů, maminky, Živý růženec, Živý růženec v Černoučku

Chybí nám: společná modlitba mimo tyto kategorie

- rodí se spontánně, vytvářet pro to příležitosti – např. poutě
- je důležité se nejen modlit, ale i pohovořit
- můžeme podpořit novými formáty
- vzájemně se motivovat k modlitbě, jedeme v tom všichni, ne že musí každý sám

Můžeme realizovat:

1) Večerní chvály v kostele, bez dětí, po práci, zpívání a spontánní modlitba za aktuální věci, možnost formulovat své díky a prosby a sdílet je

- jednou týdně, není třeba se pravidelně účastnit, ale je třeba jeden garant s klíči, který se toho ujme

2) Během náboženství prostor pro rodiče – společná modlitba v kapli, sdílení, čas na sebe, nebo dokonce nábožko pro dospělé (pátek 15.30 – 17.00, mohou podpořit katecheti)

- otevírat ambit jako místo pro rozjímání

3) Adorace

- v malé účasti hraje roli čas a nedostatečná informovanost o smyslu a přínosech

- přede mší je to lepší

- zavést pátek od 17.00 – 17.30 v kapli, zachovat sobotu 17.30 – 18.00 (pátek spojí náboženství pro děti/rodiče se mší; mohou podpořit katecheti)

- motivace, návod, vysvětlivky – duchovní obnova „Co tam v tom tichu mám dělat?“

– dobře funguje individuální adorace o Velikonocích – zapojuje se i mládež, chceme rozšířit?

4) Pozvat k Živému růženci další lidi

- každý zvládne desátek, jsou to 4 min
- motivovat děti a mládež, učit je vztahu k růženci, přijmout ho za vlastní jejich způsobem, není to modlitba jen pro babičky
- přijmout závazek motivačně pomáhá

5) Spojit se na dálku v určitou hodinu modlitbou

- modlitební řetězec „Zkouška sirén“, začít jednou za měsíc – stačí si při sirénách vzpomenout na kostel a lidi, co do něj chodí
- postupně rozvinout: každý den ve 12.00 na úmysl farnosti Anděl Páně
- prozvoňme se, připomeňme si, pošleme si sms...

6) Vrátit putující ikonu Svaté rodiny v adventu? V kostele jsou noví lidé, kteří to nezažili.

- spojit aktivitu s jinou ikonou a jinou příležitostí?

7) Při mši doplnit poslední otevřenou přímluvu: „Ve chvíli ticha prosme za sebe, za druhé a za to, co každému nejvíc leží na srdci.“ – desautomatizace přímluv, vtahování vlastních témat do mše

8) Něco spojit s významnými postavami, které tudy prošly – sv. Vojtěch, sv. Jan Nepomucký, arcibiskupové Jan z Jenštejna, Arnošt z Pardubic; sv. Augustin – duchovní program s konkrétní spojitostí s tím, co je historicky naše. Vzít je za své patrony, kořeny.

9) Modlitební zásahová jednotka

- řetězec modliteb v krizové situaci
- nesmíme se bát si říct, že se něco děje, musíme se všichni zasadit a společně se za to modlit
- zformujeme zásahovku z dobrovolníků
- krize se mohou sdělovat anonymně: košíček v kostele, mail – kdokoli z členů zásahovky je vybírá a dává vědět ostatním, aby se modlili
- založen mail modlitebni.zasahovka@gmail.com, heslo dostanou členové

10) Rozvinout přímluvnou modlitbu na lístečcích

- funguje na Noci kostelů, na pouti do Říma – vtáhnout do běžného provozu, do každodennosti
- možno spojit s „pískovištěm“ a obětinkami – mládež na to přivezla písek od moře
- možno vtáhnout do mše – vzít košíček do obětního průvodu, přečíst v přímluvách apod.

11) Pokračovat otevřenou pastorační radou

- pastorační rada se může scházet v otevřené podobě - nesvolávají se pouze „oficiální členové“

- dávat vědět termíny s předstihem, může se účastnit kdokoli, kdo chce – podobně jako dnes
- otevřená rada navazuje na dnešní způsob úvah, řeší realizaci nápadů výše

Přítomní: Martin Brousil, Ludvík Šťastný, Marie Hrnčířová, Miloš Hrnčíř, Blanka Horová, Blanka Matějková, Lucie Kavánová, Helena Janošová, Petr Cihlář, Tomáš Petrák, Jan Horák, Zuzana Horáková

SYNODA DĚTÍ

proběhla hned v pátek po synodě dospělé, během hodiny náboženství. Připomněli jsme si, že všichni jsme právoplatné součástky církve a položili jsme si podobné otázky jako dospělí.

Co je to naslouchání?

Nechání prostoru druhému, aby se moh vyjádřit. / Nevyvracet hned jeho názor. Poslouchat a nehrát si na mobilu. / Pochopení druhého. / Zamyšlení nad jeho názorem. / Když jsou dva návrhy proti sobě, přijmeš ten jeho. / Tím, že nasloucháš, tak taky pomáháš. / Když ti kámoš něco říká a ty ho nevnímáš, tak ti pak třeba volaj policajti, že ho našli mrtvého, a ptaj se, jestli neřikal něco před tím, než zmizel - a ty nevíš! Protože jsi neposlouchal! / Naslouchání musí být oboustranný. / Táta mi říká názory na politiku, potřebuje se vyprávět, mě to tak neláká, ale nechám ho.

Kdo ti naslouchá?

Kamarád Štěpán, máma, táta, sestra, pan farář. / Mamka, ve škole nikdo, jen pár jedinců. / Kočka! Fakt kouká, jako že mě vnímá. Nejlepší kamarádka, mamka, a to je asi všechno. / Ty, Verča, mamka, táta, nejlepší kámoška, jedna hodná učitelka na doučko. / Nejlíp poslouchá polštář, když řveš do polštáře. Já polštáři ničím život. Když mám vztek, tak ho kuchám. / Mě neposlouchá ani můj vlastní mozek.

Jak se pozná, že mluví Bůh?

Křičí na tebe z nebe, abys ho na tu dálku slyšel. / Spíš znám, že volám a on na to nic. Jako když má máma nedostupnej telefon. / Když ti třeba Bůh řekne, ať něco neděláš, tak ho přímo neslyšíš, ale máš blbej pocit. Mráz v zádech, studenej pot nebo strach. / Kdyby mě chtěl Bůh varovat, tak by mi neřekl: „Hej stane se tohle“, ale měl bych třeba nějakou předtuchu. / Já když se začnu moc hihňat a je mi nějak až moc dobře, tak vím, že se za chvíli stane něco hroznýho. / Když jsem psala přijímačky na gympl, měla jsem pocit, že se mi to vůbec nepovedlo, když jsem odtamtud šla, úplně jsem brečela. Řekla jsem: „Bože, dej mi znamení, jestli se mi to povedlo“ – a přede mnou šel spolužák, zakopl, odřel si nos a já jsem se začala hrozně smát. Pak jsem se tam dostala. / Když se zastavíš před tím, než uděláš nějakou blbost, tvůj mozek se jakoby updatuje, tak to nedělá tvůj mozek, ale Bůh. / Bůh k nám mluví ve mši – dyť se říká: „Slyšeli jsme slovo Boží.“

Co když Bůh mluví přes nás? Něco nás napadne, řekneme to, ale vlastně mluví on. / Když mluvíme na Boha a on nám jakoby nic neříká, asi se musíme připravit na to, abychom ho slyšeli. Když dvě vysílačky nejsou na stejné vlně, nedostane se signál od jedné ke druhé.

Jak se ta vlna ladí?

Na to každé musí přijít sám, každé je jiné.

Musím mít dobrý pocit sám ze sebe, být smířenej sám se sebou.

Když něčeho lituju.

Chodit ke zpovědi.

Chodit na mše.

Dobrý skutky, dobrý myšlenky, modlit se.

Chození do kostela nás může učit, jak otočit kolečkem, kterým se ta vlna ladí. Ale otočit musí každý sám.

Když se fakt učím a písenu napíšu dobře, když pracuju a vyplatí se to, tak jsem naladěná.

Základ je věřit – musím věřit, že na druhé straně u vysílačky někdo vůbec je.

zapsala Zuzana Horáková

KDO JE KDO

Většinu pravidelných návštěvníků roudnických bohoslužeb asi nebude Kateřina Kolísková na první pohled povědomá, ačkoliv je velice aktivním členem naší farnosti. Sešli jsme se s Kateřinou v klášteře a povídali si o její životní cestě, jejíž součástí se staly i varhany v černoučeckém kostele.

Odkud jsi, Kateřino?

Pocházím ze středního Slovenska, ze Zvolena. Můj tatínek byl vysokoškolský profesor. Ve Zvoleně byla Vysoká škola lesnická drevarská, tam učil. Maminka pracovala jako úřednice na finančním úřadě. Pocházím z katolické rodiny, táta sice moc praktikující nebyl, ale jeho rodina je od Košic a byli hodně věřící. Strýc byl dokonce knězem, studoval v 50. letech minulého století. Při čistkách byl vyhozen, dostudovával tajně a taky byl tajně vysvěcen. Učil na střední škole a po revoluci se do služby vrátil. Maminčina rodina byla hodně věřící a maminka si tu víru držela, takže já jsem k tomu byla vychovávána a vedená. Za dob komunistů jsme se scházeli jako děti, měli jsme skupiny. Každou neděli jsme se setkávali ve společenství. V létě jsme chodili na výlety, kde se starší starali o ty mladší, přespávali jsme na farách. Když mi bylo patnáct, tak jsme dokonce byli na pouti z Varšavy do Čenstochové.

Kdo vás organizoval?

Já si to vlastně moc nepamatuju, byla jsem ještě děcko. Většinou to byli studenti a ti pod sebe vzali menší děti. Třeba jedna vysokoškolačka měla skupinu pěti dětí, holky zvlášť, kluci zvlášť a pravidelně v neděli jsme se scházeli, četli jsme evangelium, rozjímal se, povídali jsme si, vždy v jiné rodině.

Cestovali jste po rodinách?

Ano. Maminky vždy připravily něco dobrého. V zimě, když už jsme byly větší, se třeba sebrala banda a jezdilo se společně na lyže. Muselo to být načerno. Vždy nějaký věřící člověk dal k dispozici chatu. Stalo se, že se na to přišlo a pak jsme byli i vyslýcháni na policii.

Jak na to přišli?

Protože jsme tam zapisovali spotřebovanou elektriku. Při razii našli sešit, kde byla uvedena jména. To už mi bylo asi osmnáct, ale když jsme byli v té Čenstochové, tak vyslýchali i patnáctileté: Proč tam byli? Co tam dělali a tak. Bylo to v té době podivné. V patnácti jsem šla na konzervatoř do Košic a v osmnácti jsem se seznámila se svým mužem. On tam studoval Vojenskou vysokou leteckou školu jako pilot. Já mladá, zamilovaná, neviděla jsem, neslyšela, tak jsme se vzali. Rodiče nebyli nadšeni, protože manžel není pokřtěný, je Čech a byl voják z povolání. Museli jsme žádat o povolení ke křesťanskému sňatku. Po studiích jsem odjela do Čech a moje víra vzala za své. Nedostala jsem se do skupiny lidí, se kterými bych to mohla dál sdílet. Bydleli jsme v Dobřanech u Plzně. Mé děti křtěné jsou, byly i na prvním svatém přijímání, ale vnímám to jako svůj dluh, že jsem je víc nepřitáhla. Život běžel a já moc do kostela nechodila, jen když jsme byli na Slovensku.

A kdes pracovala?

Po konzervatoři jsem otěhotněla a byla dva roky na mateřské, a pak jsem hned začala učit. Celou dobu učím na ZUŠ a jsem za to moc vděčná, mám to moc ráda. Baví mě práce s dětmi a hudbou a nikdy jsem nezapochovala o tom, že jsem si vybrala správně. I když jsem zkoušela různé brigády: pracovala jsem za kasou v obchodě, dokonce jsem chodila hlídat objekty, měla jsem psa dobrmana, v hospodě jsem čepovala pivo a tak. Ty změny mě bavily, ale není nad moji práci.

Jak jste se dostali do Černoučku?

Vezmu to trochu obšírněji. Když jsme pak bydleli v Praze, tak jsem si říkala, že odtamtud už nikam nepůjdu. Kam by člověk šel z Prahy? Ale kamarádka odjížděla na tři měsíce na turné, zůstal jim v Kozomíně volný barák a chtěla ho pohlídat. Poprosila mě, abych se tam na tu dobu přestěhovala. Vzala jsem děti a tři měsíce jsme tam bydleli. Mně se v tom domečku strašně líbilo. Začala jsem pátrat, jestli nejsou někde nějaké pozemky k prodeji a objevili jsme je v Černoučku. Pak říkám, že když už je pozemek, tak co postavit nějaký domeček. Tak jsme to zrealizovali. Bylo to před dvanácti lety, děti už byly velké, šly svojí cestou a my se přestěhovali.

Jak ses vrátila k aktivnímu křesťanskému životu?

Moje maminka vždy říkala, že se za nás modlí, a tak si asi Pán našel ke mně cestu, abych se k němu vrátila. Starší vnučka vážně onemocněla a já jsem udělala s Pánem takovou dohodu. Začala jsem chodit opět do kostela a modlit se, aby jí pomohl. Dobře to dopadlo. Kamarádila jsem se s Lucií Kavánovou a ona otci Martinovi praskla, že hraju na klavír, a že bych na ty varhany mohla hrát při mši. A já jsem jí řekla: „Dobře, ale ty musíš zpívat“. A tak začala naše spolupráce. Začátky byly strašně krkolomné, ale urazily jsme kus cesty a já teď chodím na varhanní kurz do Prahy k panu Pšeničkovi. Hra na varhany je odlišná od klavírní hry. Pan Pšenička je důsledný, tak musím trénovat. Učíme se i správně zpívat žalmy a je to krásné.

To by tě asi v mládí nenapadlo, že budeš jednou sedět za varhanami.

Ne. Jak říkám, to moje mamka vymodlila. Říkala vždycky: „Já sa modlim a Pánboh sa postará.“ A jí se to splnilo do slova a do písmene. Ten její život, to byl jeden zázrak. Lidé hledají zázraky, ale ony se dějí kolem nás, jen je někdy nechceme vidět. Mamka se úplně odevzdala. Brala vše tak, jak jí to přicházelo, protože jí to přinášel Pán. Každou situaci prostě žila.

Jak sis navykla na bydlení na vesnici po dlouhém životě v Praze?

Já v Praze pořád pracuju. Trochu jsem přemýšlela, že bych šla učit do Roudnice, ale u nás už jsem zaběhlá. Dělam vedoucí klavírního oddělení, mám tam svou třídu, kterou jsem si budovala několik let, tak už tam zůstanu. Každý den tam jezdím, nakoupím si, chce to jen funkční auto.

Jak vypadalo tvé seznamování s černoučeckým kostelem a lidmi kolem něho?

Zjistila jsem si, že jsou tam pravidelně mše. Do kostela tam jezdí lidé z okolních vesnic a jsou tam lidé všech generací. Začali jsme tam také dělat farní kafe po bohoslužbě. To máme připravený stoleček na zahradě u kostela, dámy něco upečou, občerstvujeme se, povídáme a zůstávají tam staří i mladí. Lidé se mezi sebou docela dobře znají a hodně oceňují, že jsme začaly hrát. Ted' se snažíme o obnovu varhan. Už jsme vybrali docela dost peněz. Pokoušíme se, hlavně Lucie, o dotaci. Vnímáme to jako odpovědnost vůči těm, kteří přispívají, a třeba i velké částky z toho mála, co mají. Myslím si, že to tam hodně ožilo. Krásné je, že už i několikrát v kostele koncertoval Ivan Ženatý, také v rámci obnovy varhan. Snažíme se již několik let o zpestření půlnoční mše. Ivan hraje na housle a já v rámci možností doprovázím na varhany.

Třeba ti ten varhanní kurz také přinese příležitosti zahrát si na nějaké zajímavé větší nástroje?

Ano, ráda bych se seznámila s velkými varhanami. V Černoučce máme pár rejstříků, některé jdou, některé vůbec nejdou a pak přijdu k vícemanuálovým varhanám se spoustou rejstříků a už jsem ztracená. V tom kurzu nás to všechno učí. Mám v úmyslu naučit se hrát i varhanní literaturu. S Lucií si pořídíme domácí

varhany, abych mohla pořádně cvičit. Už je máme zamluvené a máme pro ně přichystané místo. Chci ještě říct, že jsem tady v Roudnici měla krásný zážitek o minulých Velikonocích. Sešli se tady lidé, kteří zpívají chorál. Byla to fantasticky duchovně strávená Velká noc. Brala bych to každý rok.

Věřím, že se to podaří.

Jan Horák

CO BYLO

JIŘINKA OSLAVILA 90

V březnu před pěti lety jsme ve Zprávách číslo 25 zveřejnili rozhovor s paní Jiřinou Novákovou, která svým působením v Roudnici zásadně a pozitivně ovlivnila životy mnoha lidí. Tehdy jí bylo „jen“ 85. Letos 14. února oslavila devadesát a v rámci svých možností je stále aktivní, pomáhá lidem kolem sebe a na farnost myslí v modlitbách. Za to jí děkujeme a přejeme jí Boží požehnání!

PÁLENÍ STROMKŮ

Mám rád, když se míchají lidé. V sobotu 12. 2. při zimním ohni vznikl na zahradě nečekaný koktejl, který měl vyloženě šmrnc. Patnáct dětí lítalo ve svahu pod zvonící, farníci, sousedi a přátelé ekocentra přikládali vánoční stromky, pubertáci z Prahy si přišli oddychnout po divadelním soustředění, děti s maminkou z azylového domu se radovaly, že nic takového ještě nezažily, Marie hrála na ukulele, ovce dostaly nažrat asi tak padesátkrát, tj. od každého, a za okny kostela tiše probíhala adorace. Takhle by to šlo.

Jan Horák

CO BUDE

ZTRACENÁ OVCE

V letošní postní době bychom vám rádi nabídli trochu neobvyklou duchovní obnovu. Ve spolupráci s Lenkou Jeřábkovou, vedoucí pražského katechetického střediska, jsme připravili víkendový sebezkušenostní program o ztracené ovci. Je zaměřený na témata cesty, služby a vlastní hodnoty. Budeme ručně zpracovávat ovčí vlnu a při tom společně procházet příběhem o islandském pastýři, který v horách nasazuje život, aby posbíral zatoulané ovce. Budeme se dívat očima toho, kdo je ztracený, i očima toho, kdo hledá. Věříme, že vyprávění příběhů, ruční (špinavá) práce, rozjímání Písma, sdílení, a to vše na čerstvém jarním vzduchu, je dávka důležitých duchovních vitamínů.

Program jsme testovali v létě na skupině nekostelních mládežníků a moc rádi na to vzpomínáme.

Workshop jsme otevřeli i případným zájemcům mimo farnost a přespolním nabídli ubytování. Mohla by tím vzniknout zajímavá příležitost k novým setkáním. Stravovat se budeme jednoduše společně (pořádili jsme palačinkovač!), náklady na víkendový program bez bydlení jsme spočítali cca na 1000Kč, ale držíme se stejné zásady jako v Klášterním klubu: Přispěj, kolik můžeš.

Program proběhne ve dvou termínech, vždy od pátku večer do neděle odpoledne:

25.–27. 3.

1.–3. 4. 2022

Přílohou Zpráv je letáček. Pokud jej sami neuzijete, prosíme, abyste jej někomu předali, nebo ho zanechali na vhodném veřejném místě.

Podrobnosti o programu a přihlašovací formulář najdete na farnostroudnice.cz/ztracena

Zuzana Horáková

PROGRAM

úterý 22. 2. svátek Stolce sv. Petra, mše v Roudnici v 18.00

středa 2. 3. Popeleční středa, mše v Roudnici v 18.00

pátek 25. 3. Slavnost Zvěstování Páně, mše v Roudnici v 18.00

workshop Ztracená ovce 25.–27. 3.

1.–3. 4. 2022

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“:
<http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/> Římskokatolická farnost Roudnice
n/L, Komenského 174, www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice